

De adelaar verloor nooit zoveel tijd
als toen hij erin toestemde van de kraai te leren.

— *William Blake*

DEEL 1

WIE WIL IK ZIJN?

HOOFDSTUK 1

DE TOEKOMST

Het was een doodgewone vrijdag in de lente. Om precies te zijn was het stipt 14 uur, 2 minuten en 3 seconden op vrijdagmiddag. Drie over twee over twee.

Dave de duif deed zijn postronde. Arend de arend schreef iets in zijn opschrijfboekje. Bea de pauw at taart. Rino de neushoornvogel was goed gebekt. Een paar vogels oefenden een nieuw lied in voor een concert onder de treurwilg die avond. Brutus de pechvogel kreeg een dennenappel op zijn kop, de derde al van vandaag. Juf Merel keek huiswerk na op een tak in de perenboomklas en de uil dacht hardop, maar met gesloten ogen, over het geluid van de wind.

En Robin de roodborst zat in de klas van juf Merel, op de vijfde tak links, zich stierlijk te vervelen. De zon stond hoog aan de hemel en de wolken waren dik en wit. Ze gleden traag voorbij, als

dichte vlokken schapenwol. Robin keek omhoog en zag een haai die een hond werd. En daarna weer een regenworm die op en neer kronkelde. Ze zag een boom met één heel grote appel, een toekan met een gekrulde apenstaart, een vogelnest met ei en een verjaardagstaart, maar dan zonder kaarsen.

‘Was het maar al zondag ...’ zuchtte ze.

Zondag werd ze tien vogeljaar. Dan was het feest. Nog twee nachten slapen ...

Ze hoopte dat er veel vogels naar haar feestje zouden komen. Vorig jaar waren ze met veertien en een half (eentje moest er vroeger weg).

Ze zag nu twéé taarten, een vogel met een papieren hoed en ook nog een haas, die langzaam in een peer veranderde, toen in een slak, en vervolgens weer in een haas, maar dan een met heel lange tenen.

‘Robin!’

Robin schrok wakker.

‘Zat je weer te dromen?’ Juf Merel keek een beetje boos haar richting uit.

‘Euh ...’

‘Dromen is voor ’s nachts. Overdag doen we ons allerbeste best om ons best te doen. Straks heb je weer bijles nodig!’

Robin mompelde een vage 'sorry' en richtte haar blik op het mos beneden. Er kroop een lekkere familie kevers over de dikke wortels van de boom.

Juf Merel wendde zich weer tot de klas. 'Goed, de rest van de weekkunde-oefeningen maken jullie maar thuis. Tijd voor les twee over de tijd. Wie weet nog waar we gebleven waren?'

'Ik weet het ik weet het juf juf juf ik weet het juf!' riep Harry, het haantje, met zijn rechtervleugelpennen zo hoog mogelijk in de lucht gestoken. 'We waren gebleven bij de toekomst!'

'De toekomst, juist! Goed zo, Harry!'

Harry bloosde, zoals altijd bij een compliment van juf Merel.

'En wat betekent de toekomst precies?' vroeg de juf.

'Ik weet het ik weet het ik weet het!' riep Harry weer. 'De toekomst is morgen, of overmorgen. De toekomst is later.'

'Goed zo. En wanneer begint later?'

'Later begint na nú. Straks zal de toekomst nú zijn. Maar nu nog niet, want nú is nog niet voorbij. Nu is nu. En nu! En nu! Maar nú van daarnet is al het verleden.' En terwijl hij 'nu!' riep, maakte hij telkens een klein sprongetje.